

ge regeringen at komme med nogle initiativer på området, og at vi erkender, at vi må finde en fællesnævner, som vi alle sammen kan være med på uden om regeringen. Det er så beklageligt, at specielt SF ikke vil det.

(Kort bemærkning).

Inge Refshauge (DF):

Jamen det er da rigtigt, hvad hr. Jann Sjørnsen siger. Vi kan støtte forslaget, og vi synes, der er noget godt i det, og vi har også snakket om at lave det noget bredere. Det var der så ikke tilslutning til.

Men nu er der jo frit valg; der ligger jo bunter af forslag til vedtagelse her, og Dansk Folkeparti er så sammen med De Konservative og Venstre, men som det ud til nu, er der frit valg.

Jeg tror nu ikke, hr. Jann Sjørnsen skal være bange for, at hr. Villy Søvnald ikke vil gøre noget på området. Lige nu er hr. Villy Søvnald jo så euforisk, for tænk, tænk, det kunne jo være, at der vinkede regeringsposter ude i fremtiden, og jeg tror, at så er man virkelig parat til hvad som helst.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil bare sige til de spændende overvejelser, fru Inge Refshauge havde, at jeg er meget fortrøstningsfuld ved, at fru Inge Refshauge er folketingsmedlem og ikke dybdepsykolog.

Susanne Clemensen (CD):

Da CD's socialordfører ikke kan være til stede her i dag, vil jeg fremføre CD's synspunkter på hendes vegne.

Jeg vil gerne starte med at takke Kristeligt Folkeparti for at rejse den her forespørgselsdebatt, for børnefamiliernes vilkår er naturligvis også noget, der ligger CD på sinde.

Vi mener faktisk, at der med aftalerne om finansloven for år 2000 er opnået gode resultater på det her område, om end det måske ikke lige er sket på den måde, som Kristeligt Folkeparti kunne ønske sig.

Lad mig fremhæve et par ting fra finanslovaftalen:

Det er lykkedes CD at få en forbedring for børnefamilierne ind via hjemmeservice, så man i tilknytning til en anden hjemmeserviceydelse kan få hentet sine børn i daginstitutionen. Det lyder måske ikke af så meget, men for CD er det vigtigt, fordi vi mener, at dér, hvor et af de

største problemer ligger, netop er i den travle hverdag og ikke i, hvor mange feriedage eller omsorgsdage den enkelte familie har. Den nye ydelse forestiller vi os typisk vil aflaste travle børnefamilier på en ugentlig arbejdsdag, hvor der arbejdes ud over almindelig arbejdstid.

Derudover har vi fået afsat 350 mio. kr. over 4 år til forsøg med en helhedsskole. Det er vores klare overbevisning, at hvis børnene får en mere sammenhængende og mindre stresset dagligdag, vil familielivet også nyde godt af det. Det er jo ingen hemmelighed, at vi har verdensrekord i børnepasning og europæisk bundrekord i undervisningstid, og det ønsker vi også at ændre for børnenes skyld.

Vi tror, at helhedsskolen er det, der skal til for at få elever uden de helt store boglige lyster til at føle, at de får andet end nederlag i den danske folkeskole, fordi det i helhedsskolens fleksible ramme vil være muligt i langt højere grad end i en kort, koncentreret skoledag at realisere intentionerne bag begrebet undervisningsdifferentiering og give alle børn muligheder og udfordringer, der svarer til deres forudsætninger og behov. Vi kan heldigvis konstatere, at Danmarks Lærerforening roser finanslovens aftale om forsøg med helhedsskole, som er indgået mellem regeringen, CD og SF, men vi håber naturligvis også på velvillig opbakning fra alle folkeskolelovens forligspartier.

Endelig skal der via satspuljen bl.a. iværksættes en undersøgelse, der skal belyse kvinders arbejds- og familieliv, som CD har foreslået. Formålet er, at vi skal finde ud af, hvordan vi kan begrænse kvinders overhyppighed med hensyn til udstødning fra arbejdsmarkedet – altså hvad der skal til for at fremme kvinders arbejdsevne og trivsel – og desuden udvikle nogle redskaber, som arbejdspladserne kan bruge i samarbejde med kvinderne og arbejdsmarkedets parter. Det mener vi også et skridt i retning af at skabe bedre muligheder for sammenhæng mellem arbejds- og familieliv for børnefamilierne.

CD mener, at det er umuligt at holde familie- og arbejdsmarkedspolitik adskilt. De to ting kan ikke løsrives fra hinanden, og lovgivningen må tage mest muligt hensyn til begge parter. Når jeg siger, at de to ting ikke kan holdes adskilt, mener jeg dermed også, at man ikke kan sætte familiepolitikken over arbejdsmarkedspolitikken. Vi skal være meget påpasselige med ikke at indføre regler, der har store omkostninger for